

ния *пѣдногѣ* съ крака си, една отъ ницелкитѣ се издига и раздѣля жицитѣ на снованѣта едни отъ други (едни отиватъ надолу, други нагоре). Следъ това иде работата на *сувѣлката* (отъ глагола *снова*), презъ срѣдата на която е прекарано желѣзно *сърдце*, а върху него *цевата*, и като се блѣсне презъ разтворенитѣ жици до самото бърдо, тъкачката дръпва съ другата ржка *вѣталитѣ* къмъ себе си, за да *прѣтисне* (стегне) жицата. После настѣпва *пѣднозитѣ* съ другия си кракъ, улавя *сувѣлката* отъ гдето излиза, връща я обратно и т. н.

Това е то робогвения сливенски мотивъ на „пияното да плаче подъ нейнитѣ ржце“! Трѣбва да забележимъ, какво търпение, внимателностъ, какви нерви и трудъ се искали отъ женствено тѣло съ две ржце и два крака да *насмѣгва* на цѣла кжца и на чужди хора, да тъпче, върти и блѣска, впрегната въ стана отъ зори до късна нощъ, и пакъ да ѝ остане време да пѣе за войводи, или оплаква близки и далечни жертви, да възпитава при една тѣй незавидна обстановка и условия плапачъ отъ дѣца! Следъ приготвената пѣкъ отъ нея вечеря, тя, все тѣй благодарна и весела, ще седне край огнището съ игла, хурка или чакръкъ въ ржце, за да дава до късна полунощъ примѣръ и моралъ на своето поколѣние...

Когато вече се *натѣче* една частъ отъ *платъ*, едно дълго назжбено желѣзо (*зжбѣцѣ*), което може да се свива и разпуска, споредъ ширината на тъканото, се забива до краищата на *платъ*, до самото бърдо, за да държи изтъканата материя постоянно *изпъната*. Ницелкитѣ се движатъ нагоре-надолу, посрѣдствомъ малки дървени макари, наречени *скрипѣцѣ*.

Изтъканата материя — (*шеекѣ* или *абѣ*) — се *чисти* съ единъ широкъ остъръ *ножѣ* („абаджийски“), за да се махнатъ отъ нея *пжикитѣ*, (бутрѣка), *жѣйцитѣ* (или по-скоро *жѣйчикитѣ*) и т. н., после се дава на *долѣна* за *вѣляне* да се *овѣля*. По тоя начинъ *овѣляниятъ* платъ става по-дебелъ, стегнатъ, свитъ, траенъ. Абитѣ се *разпнатѣ* (простираатъ) на *сергѣишитѣ*, а *шеецитѣ* и други тънки материи се *удрятъ* на *мѣнгемѣ*.

Губеритѣ, *килѣмитѣ*, *кѣзѣйцитѣ* и пр. се ваятъ въ *бѣртѣ*, която въ по-първобитно състояние се е състояла отъ широка кжжловидно разтворена каца, въ която *шѣйба* силно изливаща се струя вода, течаща изъ високъ улей, отъ стрѣмно мѣсто. Падащата въ *бѣрата* вода върти всичкитѣ находящи се тамъ *тжпани*.

Долѣнитѣ и *бѣритѣ* въ Сливенъ, поради тѣй силно развитата тукъ абяна индустрия, сж били много на брой. Днесъ тѣ сж на изчезване. Така, *бѣри* е имало и въ горнитѣ склонове на Бармука, гдето днесъ сж вече покрайнинитѣ на квартала Кумлука и циганскитѣ поселища. Преданието разправя, че тия бѣри се карали отъ изобилна вода, течаща изъ стрѣмнинитѣ на Бармука, който въ тия отминали години билъ